

pls+



Through Our Own Skins

Porshenocchio, Just Nightmare ฝัน / REPLICA มว



Through Our Own Skins

Porshenocchio, Just Nightmare ธิยว

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2365-5

ภาพประกอบ Replica

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

บางครั้งการสิ้นสุดของอะไรบางอย่างก็เป็นการเริ่มต้นของบางสิ่ง เช่นเดียวกับเรื่องราวของแวมไพร์สองพี่น้องคู่สุดท้ายของเกาหลีสองคน 'คิมซึงฮุน' และ 'คิมซองอิน' ที่เคยสร้างความประทับใจให้กับนักอ่านมาแล้ว และกลับมาพบกันอีกครั้งใน 'Through Our Own Skins' โดยเล่มนี้จะแบ่งเรื่องราวออกเป็น 2 พาร์ตด้วยกันค่ะ

'คิมซองอิน' ต้องเผชิญกับปัญหาเป็นอภินายต่อการใช้ชีวิตที่ยืนยาว ทั้งยังต้องรับมือกับ 'ดวงวิญญาณเร่ร่อน' ที่วนเวียนสร้างความผูกพันกับเธอไม่รู้จักจบจักสิ้น อีกต่างหาก ส่วน 'คิมซึงฮุน' แวมไพร์คนพี่กับ 'อันฮโยอน' แวมไพร์มือใหม่ตื่นขึ้นมาอีกครั้งหลังจากจำศีลไปนานหลายปี แต่การต้องมาเริ่มต้นชีวิตใหม่ของพวกเขาคือสิ่งที่ดูท่าจะไม่ง่ายอย่างที่คิดเอาไว้เลย

การกลับมาของพวกเขาคงจะสนุกเข้มข้นมากแค่ไหน ติดตามผลงานสุดพิเศษจาก Porshenocchio และ Just Nightmare กันต่อได้ในเล่มเลยนะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

จากใจนักเขียน

ถือเป็นการเดินทางที่ค่อนข้างยาวนานในระดับหนึ่งของนิยายเซิต 'My Bite x Your Kiss' ที่ร่วมกันเขียนกับ Just Nightmare สุดท้ายเรื่องราวก็ดำเนินมาถึงบทสรุปที่แท้จริง

ตอนแรกเราเคยคุยกันไว้ถึงแนวทางในตอนจบของแต่ละเล่ม ซึ่งยังมีเนื้อหาบางส่วนที่นำไปขยายและเล่าต่อได้อีก พวกเราสองคนจึงนำส่วนนั้นมาใส่ไว้ในเล่มพิเศษเล่มนี้ พอลองเขียนกันจริงๆ แล้วสั้นไปเยอะเพราะพอรีบกัปดาห์มามองภาพไปในทางเดียวกันงานเลยออกมาเร็ว

พอรีซได้เขียนพาร์ทของ Brother's Kiss เป็นเรื่องราว 5 ปีให้หลังจากเล่มหลัก (แนะนำให้อ่านเล่มหลักมาก่อน จะได้ไม่งงนะครั้บ) คิมซึ่งสูงและอันโชยอนตัดสินใจกลับมาใช้ชีวิตเหมือนมนุษย์ปกติทั่วไป รสชาติของการเป็นแวมไพร์นั้นทั้งหวาน ชม เจ็บปวด และสวยงาม หากถามว่าต่างจากเล่มหลักยังไง ตอบเลยว่า... ความหวานของคู่พระ-นางมีมากขึ้นจนอยากฟาดกิมจิใส่แน่นอน และยังคงวามหวาม หิว ระทึก เซอร์ไพรส์เหมือนเดิม 😊

หากใครที่ชื่นชอบและอยากตามอ่านแบบเรียงใหม่ไฉน เรายังสรุปเรียงเล่มมาให้แล้วครั้บ

1. My Bite on Your Lips (คิมซึ่งสูง) โดย Porshenocchio
2. Your Kiss on My Neck (คิมของอื่น) โดย Just Nightmare
3. Through Our Own Skins (เล่มสเปเชียล)

ขอขอบคุณนักอ่านทุกคนที่เป็ใจและคอยสนับสนุน กอง บ.ก. และสำนักพิมพ์ ที่ให้ออกาสมาตลอด น้องดริมที่ฝ้าพันกันมายาวนาน คุณ Replica ที่รังสรรค์ผลงานปกสวยๆ มีมนตร์ขลังแบบนี้ ตีใจและเป็นเกียรติที่ได้ร่วมงานกับบุคคลคุณภาพแบบนี้ ขอขอบคุณจริงๆ ครั้บ สุดท้ายนี้ขอฝากพี่น้องแวมไพร์คู่นี้กับนักอ่านทุกท่านด้วยนะครั้บ แสดงความคิดเห็นพร้อมติดแฮชแท็ก #ThroughOurOwnSkins

Fanpage: Porshenocchio

Twitter : @porshenocchio

จากใจนักเขียน

เนื่องจากก่อนหน้านี้เราคิดตอนจบของเรื่องนี้ไว้หลายแบบมาก ซึ่งการจบทั้งไว้แบบนั้นมันก็เป็นความพึงพอใจอย่างหนึ่ง (แม้ว่าหลายคนอาจจะปาทิ้งหลังอ่านจบไปแล้วก็ตาม ฮ่าๆ) ที่นี้เพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลา ก็เลยมานั่งคุยกับพี่พอร์ชอีกรอบว่าทำเล่มพิเศษกันใหม่ ยังอยากเขียนต่ออยู่เลย แบบอารมณ์มันยังค้าง ก็ไม่เนื่กว่านางจะเอาด้วย (คนมันไม่เซ็ดอะเนอะ ฮ่าๆ) ซึ่งรอบนี้ก็คุยกันง่าย ลงตัว เหมือนเดิมเลย และสำหรับใครที่บ่นว่าเล่มก่อนหน้าทำไมจากพระนางน้อยจัง เล่มนี้จัดให้เพิ่มไปเลยเต็มที่ อ่านให้มันได้กันไปข้าง!

เราใช้เวลาเขียนตอนพิเศษน้อยมากจนน่าตกใจ (แม้ว่างานจะยังคงยุ่งและถาโถมเข้ามาเป็นพายุก็เถอะ) อาจจะเป็นเพราะเราผูกพันกับคนพวกนี้ไปแล้ว เป็นส่วนหนึ่งในชีวิตพวกเขาไปแล้ว เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่อจากเล่มแรกมันเลยเป็นสิ่งที่เราไม่ต้องการแต่งอะไรกับมันมากนัก เขียนอะไรก็ได้ที่อยากเขียน ใหญ่ๆ ไปแบบที่มันควรจะเป็น ซึ่งพอทำเสร็จแล้วอ่านดูอีกรอบ เออ มันสนุกดีอะ เป็นอีกหนึ่งโปรเจกต์ที่เรามีความสุขมากๆ ดีใจที่ได้เห็นตัวเองกลับมาพิสูจน์ตัวเองบนหน้าหนังสืออีกครั้ง

ขอบคุณทุกคนมากๆ นะ ทั้งพี่พอร์ช พี่นัม พี่ญี่ปุ่น พี่เฟย (Replica) และพี่ๆ สนนพ. แจ่มใสทุกคนเลย

ขอบคุณนักอ่านด้วยครับ

Facebook Page : Just Nightmare

บทนำ

ความรู้สึกรู้สึกของแวมไพร์มันเหมือนเรากำลังล่องลอยอยู่กลางอวกาศ รู้สึกได้ถึงแสงระยิบระยับส่องประกายคล้ายดวงดาว มีลมโกรกด้วยอุณหภูมิพอเหมาะกำลังสบาย สามารถกำหนดให้ประสาทสัมผัสเลือกที่จะทำงานหรือไม่ก็ได้ ฉันสามารถเลือกฟัง เลือกมองเห็น เลือกคิดตามได้ หรือถ้าไม่คิด... ฉันก็สามารถเลือกเพลงที่เคยได้ยินหรืออยากฟังมาช่วยกล่อมให้เกิดความสุนทรีย์หมุนเวียนไปตามกาลเวลา และถ้าไม่อยากได้ยินอะไร ไม่อยากรู้สึกอะไร ฉันก็แค่ตัดดาวนั้นตัวเอง

ฉันไม่เคยไปอวกาศหรอกนะ แต่เดาได้จากเวลาอ่านหนังสือหรือดูพวกหนังที่เขาปล่อยตัวออกไปนอกโลกกันว่าความรู้สึกมันน่าจะคล้ายๆ กับเวลาที่เรารู้สึก อายว่าอย่างนั้นเลย เนื่องจากฉันเป็นแวมไพร์ที่เกิดที่เกาหลี แวมไพร์ที่เกิดในประเทศนั้นๆ จะต้องอยู่บนที่กึ่งพงศาวดาร คอยเป็นญาติพี่ชายกระซิบบอกให้นักโบราณคดีและดูแลความเปลี่ยนแปลงทางธรรมชาติของประเทศนี้ไปจนกว่าจะยอมตายไปเอง หรือถ้าอยู่ในช่วงจำศีลก็สามารถท่องเที่ยวไปยัง

ประเทศที่เคยเห็นตามหนังสือหรือสารคดีได้ แต่ทุกอย่างก็ดูไม่สมจริงอยู่ที่

ฟังดูน่าสมเพชดีใหม่ละ

เอาจริงๆ การเป็นแวมไพร์ถ้าไม่นับเรื่องที่เป็นอมตะ ไม่แก่ตาย ไม่มีเจ็บป่วย ฉันก็ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมพ่อกับแม่ถึงยอมตายตั้งแต่เรายังเด็กๆ นั่นก็เพราะการเป็นแวมไพร์มันน่าสิ้นหวังจริงๆ นะ เมื่อสุดท้ายเราค้นพบว่าการวิ่งเร็วเหมือนแอ๊ดเวรด์ คัลเลนหรือสามารถรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าได้เหมือนอลิซ คัลเลนในหนังสือเรื่องทไวไลท์นั้นไม่เคยเกิดขึ้นกับพวกเรา แต่ถึงอย่างนั้นความตายของพ่อแม่ก็ไม่น่าแปลกใจเท่ากับการที่ฉันกับพี่ชายยังคงดำรงชีวิตอยู่มาได้จนถึงทุกวันนี้

ลึกๆ การเป็นแวมไพร์มันก็ไม่ได้แยขนาดนั้นซะทีเดียวหรอก พอยุคสมัยเริ่มเปลี่ยนไป เมื่อก่อนกับตอนนี้นั้นก็ไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว คนเริ่มสนใจสิ่งที่ทำให้ชีวิตเราง่ายขึ้นมากกว่าถนอนอยู่แต่กับเรื่องในอดีต เทคโนโลยีเองก็ช่วยแบ่งเบาหน้าที่ของเราไปเยอะ ฉันเลยเลือกที่จะพยายามทำตัวลึกลับไปกับมนุษย์ ใช้ชีวิตธรรมดาให้ปกติที่สุด ในขณะที่ คิมซึ่งฮุน พี่ชายฉันมองต่างกัน ฉะนั้นทำทุกวิถีทางเพื่อให้ตัวเองเฉิดฉายโลดแล่นอยู่ในวงการบันเทิงโดยไม่สนว่ามันเสี่ยงขนาดไหนถ้ามีคนรู้ความจริง แต่ก็นั่นแหละ ถ้าไม่นับเรื่องเป็นอมตะ ไม่แก่ตาย ไม่เจ็บป่วย เราก็ไม่ต่างอะไรจากมนุษย์ทั่วไป เว้นเสียจากว่าเราจะเอาตัวเองไปผูกกับมนุษย์ ความเสี่ยงจะเกิดขึ้นเมื่อเราตกไปอยู่ในความทรงจำของใครสักคน และจะแย่งชิงไปก่อนนั้นถ้ามันจะค่อยๆ ผันเปลี่ยนจากความผูกพันกลายเป็นความรัก และจะแย่งชิงไปอีกเมื่อมันไปถึง 'ความเกลียดชัง'

...ความเกลียดชังที่อาจนำไปสู่... 'ความตาย' ได้เลยทีเดียว

ตั้งแต่เกิดมาจนอายุสามร้อยปี... ฉันไม่เคยฆ่าใครจริงจังหรอกนะ แม้ว่าการฆาตกรรมหนึ่งของแวมไพร์คือเราสามารถฆ่าใครก็ได้ที่รู้ความลับของเรา แต่สำหรับฉันมันไม่เคยเกิดเรื่องแบบนี้เลยสักครั้ง เมื่อก่อนฉันอาจจะคิดว่าความรักเอาชนะความตายได้ แต่หาว่าไม่จริงใจแล้ว 'ความตาย' มันได้ทำหน้าที่ของมันนับตั้งแต่การที่เราคิดจะเริ่ม 'รัก' แล้วต่างหาก

ฉันเป็นคนหนึ่งที่เคยมีสังคม มีเพื่อนรัก มีคนรัก... เคยเป็นส่วนหนึ่งของความทรงจำและเป็นหนึ่งในแรงตกกระทบของหม่อมวลความคิดทั้งหลาย

เหมือนใครหลายคนบนโลกนี้ที่เคยผ่านช่วงเวลาแตกหักในความสัมพันธ์ไม่ต่างกัน ฉันเคยคิดว่าฉันสามารถหนีรอดออกมาจากมันได้ แต่ด้วยความที่เอาไม่ต่างอะไรจากมนุษย์ในแง่ของความรู้สึก ต่อให้แผลเราสมานได้ในชั่วพริบตา ความเจ็บปวดที่เคยเกิดขึ้นก็ยังคงคอยย้ำเตือนเราอยู่ในใจ แม้ว่าเวลาจะผ่านไปนานแค่ไหน

ถึงอย่างนั้น... ในชีวิตฉันก็มีเพียงแค่สองคนเท่านั้นที่รู้ความลับนี้

เรื่องที่ฉันเป็นแวมไพร์

ชอมยองซู...

มนุษย์...ชาย...

คนแรก...ที่รู้ว่าฉันเป็นแวมไพร์...

ฉันเลือกไม่ฆ่าเขาตอนนั้นเพราะความผูกพันระหว่างเรามันก่อตัวเกิดเป็นอนุภาคความรักมหาศาล ตอนนั้นฉันคิดแค่ที่ความรักนั้นมีวิเศษจริงเลยนะ แต่แล้ววันหนึ่งฉันก็พบว่าความรักนั้นเป็นเรื่องน่ากลัวเหมือนกัน และเมื่อใดก็ตามที่ความรักมาพร้อมกับความคาดหวัง ยามที่ผิดหวัง...ทุกสิ่งที่อยู่ตรงหน้าก็พร้อมแตกสลายพังทลาย เหมือนที่มันเคยเกิดขึ้นกับฉันและชอมยองซู ทั้งๆ ที่เขาสามารถใช้อำนาจของความเกลียดชังในการต่อสู้ขึ้นหัตถ์เพื่ออยู่ต่อ แต่เขาก็เลือกที่จะไม่ทำ และความตายคือทางเลือกที่ดีที่สุดสำหรับเขาในตอนนั้น โดยที่ไม่มีใครตอบได้ด้วยซ้ำว่าสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นเรียกว่าถูกหรือผิด

ชอยุนไฮ...

มนุษย์...ชาย...

คนที่สอง...ที่รู้ว่าฉันเป็นแวมไพร์...

วินาทีแรกที่เจอเขา ฉันรับรู้ได้ทันทีว่าคำว่า 'ความรัก' สำหรับเขามันเป็นเรื่องที่เขาน่าจะเข้าใจได้เป็นอย่างดี เป็นสิ่งที่ไม่สามารถทำอะไรเขาได้ตลอดชีวิตตั้งแต่เด็กจนโต ชอยุนไฮเติบโตมาพร้อมกับความเกลียดชัง และเพราะเหตุนี้กรรมจึงทำให้เขาด้านชาเกินกว่าจะรักใคร่ได้อีก และต่อให้เขา

รักใคร่มากๆ เขาก็จะสามารถจัดการความรู้สึกตัวเองได้ดีกว่าใครอื่น
อย่างน้อยก็น่าจะทำได้ดีกว่ามยองซุนนะนะ ฉันคิดไม่ผิดหรอก ไม่ผิดเลย
แม้แต่คิด ถ้าจะคิดว่าคนอย่างซุนโฮแข็งแกร่งพอที่จะอยู่บนโลกนี้ได้ต่อให้เขา
ไม่เหลือใครอีกเลยก็ตาม ในเมื่อตอนนี้เขามีทุกอย่าง ทริพย์สินเงินทอง
ไหนจะผู้หญิง... ผู้บาริที่เขาสร้างมันด้วยน้ำพักน้ำแรงทั้งหมดที่มี ไหนจะ
เพื่อนพ้องหรือสังคมที่เขาได้มาด้วยชัยชนะเมื่อเขาพบว่าวันหนึ่งตัวเองอยู่เหนือ
กว่าทุกคน

เฮ้อ...

ที่ว่าสุดท้ายเขากลับพ่ายแพ้ให้กับยาพวกนั้น

ฟังไม่ผิดหรอก ใครจะคิดว่าได้ความสุขที่เขาแสดงออกมา มันกลับ
ถูกซ่อนด้วยความเคียดแค้นและความทุกข์ คนอย่างซุนโฮเนี่ยนะจะให้ยา...
ยาที่เปรียบเสมือนเครื่องมือก็ยึดความสุขชั่วครึ่งชั่วครว และเมื่อมันผสมกับ
ความรู้สึกเดือดดาลเหล่านั้น... ทุกสิ่งทุกอย่างที่ออกมาจากปากของเขา หรือเรื่องราว
ระหว่างเราก็คงจะเป็นเพียงภาพลวงตาทั้งหมดที่เคยเกิดขึ้น

แม้ว่าฉันจะเห็นว่าเขาเสียสติอยู่พักใหญ่หลังจากคืนนั้น นับจาก
วินาทีสุดท้ายที่เราแยกจากกัน สัมผัสและร่องรอยหลักฐานที่ฉันทิ้งไว้บน
ร่างกายเขาทำให้ซุนโฮต้องบำบัดอยู่หลายเดือนกว่าจะกลับมาเป็นปกติ
สังคมบนโลกออนไลน์แห่งนี้ประณามและบ่อนทำลายชื่อเสียงของนักธุรกิจ
หนุ่มจนเป็นข่าวใหญ่ แต่ฉันรู้ดีว่าเขาไม่แม้แต่จะสนมันหรอก เขาก็ยังล้มลุก
คลุกคลานที่จะแบกธุรกิจการงาน ทั้งยังมีมิตรสหายที่ดีคอยช่วยปรับระดับประคอง
ทริพย์สินของเขาไม่ให้ล้มสลาย แม้ว่าในหมู่เพื่อนเหล่านั้นจะมีทั้งคนที่สมเพช
วิชา แต่ฉันก็พิสูจน์ได้ว่าคนที่เขาใส่ใจล้วนเป็นผู้หวังดีกับเขาทั้งหมด

จนกระทั่งสองสามเดือนต่อมาหลังซุนโฮได้รับการบำบัด เขาก็กลับ
จะกลับไปใช้ชีวิตและทำงานได้ปกติ อากาเราเหมือนจะดีขึ้น แต่ทุกอย่าง
เริ่มจะลงตัว...ฉันก็ทราบข่าวมาว่าเมื่อสี่เดือนก่อนสิ้นปี... อดีตเพื่อนรัก
ของฉัน หรือในที่นี่ก็คือแม่ของซุนโฮ เสียชีวิตด้วยโรคมะเร็ง ในสมอง
ซึ่งฉันเองก็เสียใจไม่ต่างกับกับเขา แต่ลองเดาดูสิว่าเกิดอะไรขึ้นต่อจากนั้น

แม่...ผู้เป็นดังดวงใจของเขาจากไปอย่างไม่วันหวนกลับ ยูนิโฮหนีหายไปจากสังคม เขาเริ่มกลับไปใช้ยานั้นอีกครั้งจนอะไรก็ไม่สามารถห้ามได้อีก

แม้ว่าฉันจะเลี้ยงที่จะพูดคุยหรือพบเจอเขามาได้ ก็เกือบครบปีแล้ว โอเค... มันอาจมีบ้างที่ฉันพอจะรับรู้เรื่องราวบางอย่างผ่านการจำศีล บางทีมันก็เผลอไปเห็นเองแบบไม่ได้ตั้งใจ เวลาที่เขาเผลอร้องไห้หรือคร่ำครวญถึงชื่อฉัน ในความเจ็บปวดนั้นก็ทำให้ฉันรู้สึกโล่งใจไม่น้อยที่เห็นว่าเขายังมีชีวิตอยู่ เห็นว่าเขาสามารถประคับประคองตัวเองแม้จะทุลักทุเล (บ้าง)

สุดท้ายฉันก็ทำได้เพียงแค่มอง พยายามไม่ให้ตัวเองได้ยินสิ่งที่เขาพูด หรือรับรู้ว่าเขาารู้สึกอะไรทุกครั้งเวลาที่ไปพบจิตแพทย์ อันที่จริงฉันอยากให้เขาเข้าใจทุกอย่างแบบนั้น เข้าใจเหมือนกับที่จิตแพทย์พยายามพ้อบอกกับเขา ซ้ำๆ ว่าฉันเป็นเพียงภาพหลอนที่เขาสร้างขึ้น แต่ดูเหมือนเขาไม่มีวันที่จะเชื่อเรื่องนี้เลย รอยแผลที่เกิดขึ้นไม่ใช่การทำร้ายตัวเอง แต่เขาเชื่อว่ามันเกิดจากฉัน ...จากฉันที่เป็นฉันจริงๆ

ฉันได้แต่ภาวนาและหวังว่ามันจะต้องมีสักวันที่เขาจะค่อยๆ กำจัดฉันออกไปจากสมองได้เอง หรือถ้าไม่ใช่ ก็เป็นฉันเองนี่แหละที่สามารถสลัดเขาออกไปได้ ไม่ต้องไปแอบดูชีวิตเขาก็ก่อน ถ้าฉันสามารถทำให้ภาพและเสียงของเขาหายออกไปจากการจำศีลได้ ถึงวันนั้นเรื่องของเขา ก็จะไม่มีผลต่อฉันอีกเลย

'อยู่...กับ...ผมนะ...คิมของอื่น' เสียงนี้...อีกแล้ว...

ทุกครั้งที่ฉันได้ยินเสียงนี้ มันก็จะทำให้ฉันเผลอคิดว่าสัมผัสจากเขายังคงปรากฏอยู่บนร่างกายฉันแม้ว่ามันจะไม่เหลือร่องรอยหลักฐานใดอยู่แล้ว กลิ่นกายของเขายังคงอบอวลทำให้นึกถึงวันวาน มันเป็นความรู้สึกติดค้างที่ยังคงตราตรึงทุกครั้งที่ฉันเผลอคิดถึงเขาทั้งๆ ที่มันเป็นสิ่งต้องห้าม ฉันพยายามทำมันจนสำเร็จแล้วหลายครา นี่ก็หนึ่งปีผ่านไปแล้วนับตั้งแต่ครั้งสุดท้ายที่ฉันบอกลาเขานั้น ฉันอยู่ที่กระท่อมกับยูนิโฮจนรถโรงพยาบาลมาถึง ฉันเป็นคนแจ้งตำรวจเองละ ซึ่งขุนเอาแต่ถามฉันไม่หยุดถึงสิ่งที่เกิดขึ้นแต่ฉันก็ไม่ได้ตอบอะไร เพราะต่อให้ฉันไม่พูด เขาเองก็น่าจะรู้เรื่องนี้ดีกว่าใคร

หลังเหตุการณ์นั้น มันเป็นช่วงเวลาใกล้สิ้นปี... อีกครั้งที่ฉันเริ่มแอบคิด

เรื่องความตายขึ้นมาจริงจัง ถ้าฉันฆ่าตัวตายได้ง่ายเหมือนกับมนุษย์ก็คงดีสิ เพราะซึ่งสุนไม่มีวันลงมือทำให้แน่ๆ ไม่ใช่เพราะฉันเบื่อโลกใบนี้เต็มทีหรือขณะที่ฉันยังทนอยู่ที่เพราะฉันห่วงซึ่งสุน (ถ้าเป็นเมื่อก่อนนะนะ) ที่พูดแบบนี้ก็เพราะฉันกับซึ่งสุนไม่ใช่แวมไพร์สองตัวสุดท้ายในเกาหลี่อีกแล้ว และแวมไพร์ตัวใหม่ที่เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อปีก่อนก็น่าจะดูแลพี่ชายฉันได้ดีกว่าแน่นอน และอีกไม่นาน... พวกเขาอีกอาจจะมีตัวที่สาม...ที่สี่...และเมื่อถึงตอนนั้น... ซึ่งสุนจะไม่ทำให้เรื่องเราสองคนพี่น้องเป็นความผิดหวังของตระกูล... อย่างที่เราเคยตราหน้ากันเองอีกต่อไป

"ของอื่น...คุณหาไปไหนมา" จู่ๆ เสียงหนึ่งก็ดังขึ้น ภาพตรงหน้าที่เคยมืดสนิทก็ค่อยๆ ปรากฏเป็นโถงครัวกว้างแห่งหนึ่งที่มีมืองออกไปเป็นโหลเกือบทั้งเมืองสุดลูกกต่า ฉันยืนคิ้วด้วยความประหลาดใจที่ตัวเองมาอยู่ที่นี้ จากที่ล่องลอยอยู่ เฝ้าที่ค่อยๆ ตกสัมผัสสัมผัสพื้น กลิ่นคั้นเคยลอยมาแต่จะมูกบรรยากาศคุ้นตาทำให้ฉันแน่ใจว่าถูกพามาที่ไหน และหนึ่งในความสามารถของการจำศีลที่ฉันอยากบอกก็คือเราสามารถพาวินญานของตัวเองไปยังสถานที่ที่ร่างจริงๆ เราเคยไปมาแล้วได้

แล้วทำไมตอนนี้ฉันถึงมาอยู่ในห้องครัวของซอซุนได้ล่ะ ฉันกวาดสายตามองไปรอบๆ ยืนคิ้วให้กับห้องครัวขนาดใหญ่ที่นักธุรกิจหรือเศรษฐีหนุ่มวัยยี่สิบสี่ปีอย่างเขาจะมี ซึ่งมันเป็นมุมรับประทานอาหารมุมโปรดของเขา ที่มองเห็นวิวทัศนียภาพของเมืองกลางทุ่งแดมุน ทิวเพนต์เ้าอัสของเขา มีดสนิท ไม่เปิดไฟสักดวง มีเพียงแสงไฟนีออนจากด้านนอกที่เป็นแสงสียามค่ำคืนของกรุงโซลที่ทะลุผ่านกระจกขนาดใหญ่สาดเข้ามาให้ฉันเห็นภาพทุกอย่างชัดเจน แต่แล้วฉันก็ต้องตกใจเมื่อเพิ่งสังเกตเห็นว่าเก้าอี้ตัวหน้ามีชายคนที่ฉันกำลังตามหานั่งอยู่ เขากำลังนั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวเดิม มุมเดียวกับที่ฉันเคยนั่งคุยกับเขาเวลาเรานั่งทานข้าวด้วยกันตรงนี้ ฉันมองภาพตรงหน้าด้วยความประหลาดใจ ตั้งข้อสงสัยมากมายว่าทำไมฉันถึงมาเฝ้าอยู่ตรงนี้ แถมสภาพเขาตอนนี้ช่างดูไม่เจ็ด ดวงตาก็เหม่อลอย ลมหายใจติดขัด นั่งไม่ติดพูดจาไม่ชัดถ้อยชัดคำ

"คุณทำบ้าอะไร" ฉันเอ่ยปากถามเขา ไม่แน่ใจว่าเขาได้ยินหรือเปล่า

"ผมคิดถึงคุณ" เขาตอบ

"ฉันก็อยู่ตรงนี้นี่ไง" ฉันตอบเขากลับ

"ผมรู้ คุณอยู่ทุกที่แหละ แต่ที่ผมต้องการคือตรงนี่... ผมอยากให้คุณมาเยี่ยมข้าฯ ผม" เขาทำหน้าเหยเกก่อนจะไอไม่หยุดเหมือนคนกำลังสำลัก น้ำลายตัวเองก่อนจะพูดต่อ "ผมคิดถึงคุณ...ผมรักคุณ...ผมอยากเริ่มต้นใหม่กับคุณ"

"ฉันรู้แต่..." ฉันชะงักทันทีที่เห็นเลือดและแผลตรงบริเวณข้อมือของเขา...

"คุณไม่ได้รักผมแบบที่มันควรจะเป็นในไซ้ไหม"

"ซอ Yun ไส้..." ฉันเรียกชื่อเขาก่อนที่ภาพทุกอย่างจะสลายหายไปกับอากาศ ฉันกลับมาล่องลอยอยู่ในห้วงอวกาศของการจำศีลอีกครั้ง นาฬิกานั้นที่สติของฉันหลุดกระเจิง ฉันไม่รู้ว่ามันเกิดอะไรขึ้น ทำไมจู่ๆ ฉันถึงไปโผล่ที่นั่น แถมยังได้คุยกับเขา... แถมท่าทีของ Yun ไส้ก็ทำเอาฉันรู้สึกไม่ดีเอาซะเลย มันเป็นความรู้สึกเดียวกับคืนนั้นเมื่อเดือนพฤศจิกายนปี 2000 คืนเดียวกับที่มยองซูฆ่าตัวตาย...

ฉันไม่คิดว่าฉันจะเห็นภาพนี้...เลย

เป็นไปไม่ได้...

ซอ Yun ไส้กำลังทำสิ่งที่บ้าที่สุด ฉันไม่อยากจะเชื่อเลยว่าเขาจะทำมันจริงๆ ให้ตายเถอะ ทำไมเขาถึงตัดสินใจทำแบบนั้นละ ฉันนี่ว่าเขาน่าจะทำใจและกำลังมีความสุข เขาควรจะเริ่มต้นใหม่กับใครสักคนได้แล้ว ฉันลองนึกถึงว่าวันนี้เป็นวันอะไรก่อนจะพบคำตอบว่ามันใกล้จะถึงวันคริสต์มาสพอดี... ช่วงเวลาไล่เลี่ยกับช่วงที่ฉันกับเขาแยกจากกัน อยู่บอกนะว่าที่เขาทำแบบนี้เพราะคิดว่าเขาจะได้เจอฉันอีกครั้ง...

แต่เขาสឹมไปรีเปลว่าฉันไม่มีอำนาจวิเศษเหมือนฮีโร่เวโรด คัลเลนที่จะวิ่งไปช่วยเขาได้ภายในสิบนาที

เฮ้อ!

ในที่สุดฉันก็ลืมตาขึ้นมาจากการจำศีลในบ้านของตัวเอง สะดุ้งตื่นแรงที่สุดเท่าที่จะทำได้ ฉันคลานลงจากเตียงเหมือนคนเสียสติ วิ่งดิ่งไปที่ห้องเก็บเลือดเพื่อเติมกำลังให้กับตัวเอง ฉันเริ่มร้องไห้ออกมาเหมือนคนบ้า

เพราะคิดว่าไม่ว่าจะยังไง...
ฉัน...ก็ไม่มีทางที่จะไปช่วยผู้ชายคนนั้นได้ทัน

ศิวอัยยา

1

24 ธันวาคม 2018

วันคริสต์มาสอีฟ

เรื่องของซอยูนโฮกำลังจะเป็นหนึ่งในปริศนาและเรื่องประหลาดที่จะถูกบันทึกบนข่าวในโลกออนไลน์ไปชั่วขณะ คู่กับเรื่องสภาพอากาศในเดือนธันวาคมที่ควรจะหนาวแต่ปีนี้กลับร้อนอบอ้าวผิดปกติ

ข่าวที่ว่านักธุรกิจหนุ่มอายุยังน้อยที่หน้าที่การงานกำลังไปได้ไกลแต่กลับมาลงเอยที่การฆ่าตัวตายอย่างอนาถในเพนต์เฮ้าส์ของตนด้วยการรับประทานเสฟติดเกินขนาด ไม่มีใครทราบเหตุผล นอกจากบทสัมภาษณ์และการไปโมทนาหนังสือนั่นครั้งสุดท้ายที่เขาทิ้งไว้ในช่วงบ่ายวันเดียวกัน

'ความลับของคิมของอิน' (김성은의 비밀)

หนังสือที่ว่าด้วยเรื่องราวเกี่ยวกับแวมไพร์สาวชื่อคิมของอิน หญิงสาวที่หลายคนบอกว่าเป็นเพียงคนในจินตนาการของเธอ ว่ากันว่าผู้ให้ข้อมูลนี้ชื่อ

'หิวแฉะจนกุก' จิตแพทย์ประจำตัวของซอฮุนโฮ แน่แน่นอนว่าหลังจากที่ชายหนุ่มตาย
หมอนั้นจะต้องใช้มันเป็นช่องทางในการหาเงินด้วยการออกมาแฉะประวัติการ
รักษาของผู้ตายแน่ๆ และเมื่อเขาไม่มีครอบครัวหรือแม้แต่ภรรยา หาก
ไร้ชื่อผู้รับมรดก ทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดก็จะตกเป็นของรัฐบาลในทันที

ถ้าเป็นแบบนี้มันคงแย่มากแน่ๆ... ซอฮุนโฮคิด

เขาเริ่มรู้สึกอเนจอนาถตัวเองขึ้นมาเล็กน้อยหลังจากคิดถึงสิ่งที่ตามมา
หลังความตายของตัวเอง อันที่จริงเขาได้เตรียมทุกอย่างไว้หมดแล้วละ
ทั้งเงินก้อนหนึ่งให้กับป้าแม่บ้าน หรือเอกสารจัดแจงทรัพย์สิน... บางส่วน
แต่ถึงอย่างนั้นซอฮุนโฮก็ไม่แน่ใจเลยว่าถ้าเป็นแบบนี้ ในกรณีที่เขาไม่เหลือใคร
สักคนหนึ่งเลยในชีวิต ศพของเขาจะถูกจัดการอย่างไร ใครจะเป็นคนรับผิดชอบ
แล้วงานศพของเขาละ จะมีใครมารีเปลา่ พนักงานที่ออฟฟิศ ยูมีอาเลขาย
ที่เขาชอบเหวี่ยงและแกล้งเธอบ่อยๆ จะมาไหม พวกคนที่บาร์ละ เขาไม่อยาก
ปิดที่นั่นเลยนะ มันกำลังทำเงินได้ดี แม้เขาจะเขียนสัญญายกที่นั่นให้อั๊กเทโอ
ผู้จัดการร้านคนโปรดของเขาให้ดูแลต่อเรียบร้อยแล้ว แต่ไม่รู้สิ เอกสารพวกนั้น
มันเพียงพอที่จะทำอะไรอะไรรู้ๆ ยากขึ้นเหมือนที่เขาคิดหรือไม่ เขาจะสบายใจ
ได้อย่างไรหากพบว่ามันอาจจะไม่ง่ายขนาดนั้น

แบบนี้มันไม่ยุติธรรมเลยแฮะ

ใครบอกว่าความตายของเขามันไม่ส่งผลกระทบต่อใครกันนะ...

แต่กว่าจะคิดได้ก็ดูเหมือนทุกอย่างมันจะสบายไปหมดแล้ว

วินาทีที่ฮุนโฮรู้สึกว่าคุณเองไม่หลงเหลือลมหายใจ เขาได้ยินเสียง
ใครสักคนเปิดประตูออกมา แต่เขาไม่รับรู้ด้วยซ้ำว่าคนคนนั้นเป็นใคร เขา
รู้แค่ว่ามันไม่ทันแล้ว เขาได้จากโลกนี้ไปแล้ว จากไป... อยู่ในอีกภพภูมิหนึ่ง
เขาไม่เคยรู้ว่าโลกหลังความตายเป็นอย่างไร รู้แค่ว่าเขาเหมือนตัวเองกำลัง
หลุดลอยไปที่ไหนสักแห่ง เหมือนลอยอยู่กลางอวกาศ...

เขารู้สึกเหมือนเคยมาที่นี่... เหมือนวันนั้น... วันที่เขาสร้างปฏิสัมพันธ์
กับชองอิน เขาจำได้ว่าเขาเคยเดินรำกับผู้หญิงคนนั้นที่นี่... ท่ามกลางแสงดาว
ระยิบระยับนี้

ฮุนโฮอ่านเจอในไดอารี่ของมยองซูที่เขียนความรู้สึกของการจำศีลของ

แวมไพร์ และว่าด้วยการเห็นวิญญาณเร่ร่อนที่ยังไม่ยอมไปเกิดของพวกเขา เขาค่อยๆ หลับตาในความมืดที่มีเพียงลมโกรก... ลองพยายามนึกถึงสถานที่ที่เขาอยากไปก่อนจะค่อยๆ ลืมตาขึ้นมา เขารู้สึกเหมือนตัวเองกลับมาหายใจได้ปกติ แต่ร่างของเขาไม่ได้อยู่ที่เพนต์เฮ้าส์อีกแล้ว เขารู้สึกได้ถึงลมหนาว แต่กลับไม่รู้สึกลึ้น เพดานสีขาวโล่งจินตนาการ กับเสียงกระดิ่งที่สะท้อนตรงหัวเตียง เขาค่อยๆ ลุกขึ้นมาจากเตียงที่दनนอนอยู่ กลิ่นของมันอบอุ่นขึ้น ภายนอกหน้าต่างมืดสนิทราวกับเวลากลางคืน

ทำไม่ที่นี้ถึงหนาว...ไม่ร้อนอบอ้าวเหมือนที่โซลนะ เขาคิด

การเป็นวิญญาณนี่มันก็ดีเหมือนกันที่เราสามารถหลับตาแล้วพาตัวเองไปที่ไหนก็ได้ เขาถึงมาโผล่ที่บ้านพักตากอากาศเมืองอูลซาน ตั้งอยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของเกาหลี ทางใต้ติดกับพูซาน แต่ทางเหนือติดกับคยองจู อยู่ติดกับทะเลตะวันออก เป็นเพียงเมืองเล็กๆ ที่อยู่ไม่ไกลจากโซล หรือถ้าจะให้ निकออก มันก็คือที่ที่เขาเคยลักพาตัวคิมซงอินมาอย่างโง่งม แถมเตียงที่เขานอนอยู่ตอนนี้ก็เป็นเตียงที่เต็มไปด้วยกลิ่นกายของเธอจากความชื้นที่เธอเคยฝากมันไว้ เขาก็มมองดูนาฬิกาบอกเวลา... อ่า...เพิ่งจะสองทุ่มเองแะแะ แถมจริงด้วย...วันนี้เป็นวันคริสต์มาสอีฟ

เขาค่อยๆ พาตัวเองลุกขึ้นจากเตียง นาที่นั่นเองที่จู้ๆ เขาก็ได้กลิ่นหอมอะโรบองอย่างลอดุดมานประตุมา มันเป็นกลิ่นของอาหารที่เดาว่าน่าจะมาจากในครัว เขาจำกลิ่นนี้ได้... มันเป็นกลิ่นของมีเยอกุกก* ยูนไฮเซนคิดว่าด้วยความสงสัยก่อนจะค่อยๆ เปิดประตูออกจากห้องนอนไปยังด้านล่าง ตามกลิ่นไปเรื่อยๆ จนถึงห้องครัว ดูว่าใครเป็นคนทำซูปนั้น เขาได้แต่หวังว่าจะเป็นคนเดียวกับคนสุดท้ายที่ทำงานให้เขาเมื่อปีก่อน ทว่าเมื่อไปถึง เขากลับพบว่าในครัวว่างเปล่า มีเพียงหม้อต้มซูปตั้งไฟอ่อนๆ ที่เปิดทิ้งไว้ ควันและกลิ่นหอมพวยพุ่งกระจายไปทั่วครัว เกิดเป็นฝ้าเกาะทั่วกระจกหน้าต่าง ยูนไฮเดินตรงไปดู มันกำลังเดือดได้ที่พอดี เขาปิดแก๊สก่อนจะมองด้วยสายตาพินิจ ค่อนข้างมั่นใจว่าในบ้านหลังนี้นอกจากเขา...จะต้องมีคนอื่นอยู่อีก

เขาทำท่าจะหยิบผ้าขึ้นมายกหม้อซูปออกจากเตา แต่ก็กั้นมือไว้บางอย่าง

* ซุปสาหร่าย คนเกาหลีนิยมทานในวันครบรอบวันเกิด

ออกว่าบางทีมันอาจจะไม่ใช่เรื่องที่น่าเป็นอีกต่อไป จึงค่อยๆ ใช้นิ้วเข้าไปจับที่หม้อเพื่อทดสอบสภาพรูปร่างภายในคราบวิญญานของตัวเองว่าสามารถทนของร้อนได้หรือไม่ และเขาก็พบว่าเขาทนมันได้ เขาสามารถยกมันออกมาจากเตาโดยที่ไม่รู้สึกร้อนเหมือนตอนเป็นมนุษย์

ดีกว่าแวมไพร์อีกแะ เขาคิด

การเป็นแวมไพร์แม้ว่าผลจะสมานได้เองแต่ก็ต้องทนเจ็บทนร้อนมือพองเหมือนมนุษย์ไม่ต่างกัน เป็นวิญญานนี่มันดีกว่าเห็นๆ นี่ถ้าเขาเจอของอื่นนะ... เขาจะอดเรื่องนี้กับเธอ... เธอสิว่าเธอต้อง...

ขวิบ

จังหวะที่ยืนโฮกกำลังยกชุปออกจากเตาและจะไปวางมันลงบนโต๊ะ เขาก็สะดุ้งและตกใจไม่น้อยที่จู่ๆ ก็พบว่าม็วหนึ่งกำลังนั่งอยู่ที่เก้าอี้ตรงโต๊ะกินข้าวในครัวตรงหน้าเขา... เขาถอยหลังออกมาก้าวหนึ่งอย่างไม่เชื่อสายตาตัวเอง...

เป็นเธอ... เป็นเธอจริงๆ ด้วย

เขารับวางหม้อชุปลงบนโต๊ะก่อนจะถอยไปชิดเคาน์เตอร์ในครัว เขาหลับตาลืมตาซ้ำๆ อยู่อย่างนั้น แต่ของอื่นก็ยังคงนั่งด้วยท่าที่เรียบเฉย จ้องมองเขาราวกับหุ่นเซต ดวงตาคู่นั้นของเธอไม่แม้แต่จะกะพริบจนเขาเริ่มรู้สึกอึดอัดว่าเธอมีตัวตนอยู่จริงหรือเปล่า แขนสองข้างวางพาดลงบนโต๊ะเข้าหากัน เธออยู่ในเสื้อยืดแขนยาวสีน้ำตาลอ่อนที่เขาไม่เคยเห็น เธอดูดีขึ้นจากความไร้ที่ติที่เขาเคยชมในใจซ้ำๆ มากขึ้นไปอีก ผมเธอไม่เป็นสีน้ำตาลแดงอีกแล้ว มันเป็นสีดำที่เรียบสวย ทรงเสน่ห์ จนทำให้ชายหนุ่มร่างสูงถึงกับไปต่อไม่ถูก ทั้งตกใจและดีใจที่เห็นเธอนั่งอยู่ตรงนี้

หรือว่า... การเป็นวิญญานเราสามารถหลับตาได้ถึงใครแล้วเขาจะมาอยู่ตรงหน้าได้ด้วยนั้นหรือ... เขาคุ่นคิด จึงลองตัดสินใจทำอะไรๆ ด้วยการลองหลับตานึกถึงแม่... แต่เมื่อลืมตาขึ้นมา ในครัวก็ยังคงว่างเปล่า ไม่มีใครนอกจากคิมของอื่น...

"ฉันมีเรื่องต้องคุยกับคุณ" แวมไพร์สาวพูดออกมาด้วยน้ำเสียงเย็นยะเยือก ทว่าสิ้นเครื่องเล็กน้อย ดวงตาของเธอรั้นด้วยน้ำใสๆ เหมือนคนที่เพิ่งผ่านการ

ร้องไห้มาหมาดๆ

"คุณคือบ้า...เอ่อ...ขอโทษ" ยูนิโฮนิวหน้าลงอย่างรู้สึกผิดที่แผลงเรียกเธอแบบนั้น "คุณคือคิมของอินจิงหรือ"

"ทำไมคุณถึงทำแบบนี้" เธอถามด้วยท่าที่ไม่สนใจสิ่งที่เขาพูด "คุณฆ่าตัวตายทำไม"

"ผม..."

"ฉันขอโทษ" คราวนี้กลับเป็นอีกฝ่ายที่นิวหน้าลงแทน ยูนิโฮเงยหน้าขึ้นมองเธอที่สูงๆ เธอก็ขอโทษแทนที่จะเอ็ดเขาที่ทำเรื่องไม่น่าให้อภัยต่ออีก

"คุณขอโทษผมทำไม"

"ฉันไปช่วยคุณไม่ทัน" เธอว่า "ฉันขอโทษจริงๆ ฉัน...พยายามไปที่นั่นแล้ว...แต่ตอนไปถึงคุณดันตายก่อน..."

ยูนิโฮพยายามคิด เสียงเปิดประตูที่เขาได้ยินแท้จริงแล้วเป็นเสียงของคิมของอินจิงๆ สិនะ เธอไปช่วยเขาจริงๆ ด้วย นั่นแปลว่าเธอตามติดชีวิตเขาตลอด ถึงได้รู้

"ไม่เป็นไรหรอก ทุกอย่างมันสายไปแล้ว" ชายหนุ่มมองหน้าเธอนิ่ง เขาคิดว่าอย่างน้อยๆ ความตายของเขามันก็อาจจะมิชข้อได้อยู่ เช่นสิ่งที่อยู่ตรงหน้านี้ไง มันทำให้เขาได้เจอเธออีกครั้ง "คุณเป็นไงบ้าง สบายดีไหม ไม่เจอกันนานเลยนะ"

เขาเกือบจะตอบประโยคด้วยคำว่าต้องให้ตายก่อนซะใหม่ เธอถึงยอมไม่เผลอมาเจอ แต่ก็กลัวว่ามันจะดูเป็นการประชดไปหน่อย และเขาู้ดีว่าเธอไม่ชอบแบบนี้

"ก็ดี จนเผลอไปเห็นคุณทำเรื่องบ้านี่นี้แหละ"

"ผมไม่คิดเลยว่าการเป็นวิญญาณจะทำให้ผมได้เจอคุณอีกครั้ง ถ้ารู้ว่าจะทุกอย่างจะง่ายแบบนี้ ผมน่าจะทำมันตั้งแต่สี่เดือนก่อนตอนที่แม่ผมตาย"

เธอเงิบ ไม่พูดอะไรต่อ ใบหน้าที่เหมือนจะขุ่นเคืองค่อยๆ เปลี่ยนเป็นผ่อนคลายลงกลายเป็นความเห็นใจ

"ฉันเสียใจด้วยนะเรื่องนั้น" เธอว่า ชายหนุ่มพยักหน้า จริงสิ... พูดถึงแม่

"คุณเจอเพื่อนของคุณบ้างรีเปลา" ยูนิโฮแหมปาก "ผมหมายถึงแม่ผม"

ลีนานี่นะ"

"ไม่ใช่ว่าฉันจะสามารถเจอวิญญาณของใครคนไหนก็ได้หรอกนะ แล้วอีกอย่าง นาบีตายเพราะเธอสิ้นอายุขัย ตอนนี่เธอคงไปเกิดใหม่แล้วละ" ของอินตอบ ยูนโฮได้แต่เอออแบบไม่คิดว่าเรื่องพวกนี้จะมีอยู่จริง เพราะการเป็นมนุษย์จะสามารถพิสูจน์เรื่องนี้ได้ก็หลังตอนที่ตัวเองตายแล้วจริงๆ ต่างหาก "แต่คุณอาจจะต้องเป็นวิญญาณเร่ร่อนแบบนี้ไปก่อนนะ เพราะอายุขัยของคุณยังไม่หมด ได้ข่าวว่าเหลืออีกบานเลย"

"คุณรู้ไหมว่าผมจะอยู่แบบนี้ไปอีกนานแค่ไหน" เขาถามด้วยแววตาเหม่อลอย เหมือนยังไม่ค่อยเข้าใจชีวิตหลังความตายเท่าไร

"ไม่รู้สิ แค่ยถึงเวลาคุณก็จะหายไปเอง ภาพทุกอย่างและความทรงจำคุณก็จะตัด มันไม่มีอะไรซับซ้อนหรอก"

"จริงเหรอ งั้นผมก็ต้องอยู่เป็นวิญญาณแบบนี้ไปเรื่อยๆ ก่อนนะนะ ฟังดูสิ้นหวังจัง" เขานึกในใจว่าโลกหลังความตายน่าจะเป็นรกไม่กี่สวรรค์อีกที่แท้ก็เป็นเรื่องหลอกลูกเด็กให้ไม่ทำเรื่องบาปตอนเป็นมนุษย์สินะ มีน่าละ... ทุกวันนี้ยังมีคนชั่วมากมายที่ดำเนินชีวิตปกติ บ้างก็เป็นใหญ่เป็นโตเสียด้วยซ้ำ พวกเขาเชื่อมั่นใจสินะว่านรกสวรรค์ไม่มีจริงถึงได้ขยันทำเรื่องไม่ดี รู้ๆ... ชายหนุ่มตั้งท่าจะเริ่มคิดเรื่องชั่วร้ายแต่ดูเหมือนอีกฝ่ายเดาได้ก่อน

"อืม" อีกฝ่ายตอบดักเหมือนรู้ทัน ความเสียบปกคลุมไปชั่วขณะ ตอนนั้นเองที่ยูนโฮเหลือบตาไปเห็นว่าซูปสาห่วยของเขาไม่เหลือควันอีกแล้ว เห็นที่เขาคือต้องรีบกินก่อนที่มันจะเย็นชืด จึงค่อยๆ ลากเก้าอี้นั่งลง ก่อนจะเลื่อนหม้อซูปเข้ามาหาตัวแล้วเริ่มจัดการ

อา...รสชาติของมันเหมือนวันนั้นเมื่อปีก่อนเลย ยืนยันฝีมือด้วยเธอตัวจริงเสียงจริง เขาคิด

"สุขสันต์วันเกิด...ลวงหน้านะ" แวมไพร์สาวมองไปที่เขาด้วยแววตานิ่ง ก่อนจะเอ่ยปากออกมา ยูนโฮพยักหน้ารับ แอบยิ้มเล็กน้อยตอนใช้ช้อนตักน้ำซูปเข้าปาก อย่างน้อยมันก็ดีกว่าการเป็นวิญญาณทำให้เขาหิบบ้างทุกอย่างได้เหมือนจริง ไม่ทะเลเหมือนในหนัง แถมยังรับรู้รสชาติกลิ่นเสียงได้เหมือนคนปกติ

ทั้งๆ ที่ไม่เจอกันมาเป็นปีแล้ว แต่เธอก็ไม่ลืมที่จะอวยพรเขาด้วยซุปลั้วนี้...

"ถ้าปีหน้าผมยังไม่ไปเกิด คุณทำให้ผมอีกได้ไหม" ชายหนุ่มพูดด้วยน้ำเสียงที่ขมขื่นๆ เป็นเชิงอ้อนวอนโดยไม่มองหน้าคนตรงข้าม เขาเลยไม่สามารถรู้ว่าซองอื่นกำลังแสดงสีหน้ายังไง เพราะสิ่งที่เขาพูดออกมามันฟังเหมือนคำวาปีหน้าของเขาคือพลังนี้

"คุณอาจจะอยู่ไม่ถึงสิ้นปีนี้ได้"

"สิ้นปี? หมายความว่าไง"

"ส่วนใหญ่พวกวิญญาณเร่ร่อนมักจะหายไปช่วงก่อนสิ้นปีใหม่"

พอได้ยินแบบนี้ ยูนิโฮก็ถึงกับชะงักซ้อนที่กำลังเข้าปากทันที จู๊ๆ ก็รู้สึกมวนท้องเหมือนเวลาที่เรามองลงมาจากที่สูงมากๆ ยิ่งงยิ่งงั้น เขาเงยหน้าขึ้นมองหน้าตาสีน้ำตาลคู่นั้นด้วยความประหลาดใจว่าเธอกำลังจะสื่อถึงอะไร

"ทำไมล่ะ"

"ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่เทศกาลปีใหม่มีคนขอพรเยอะ เป็นช่วงที่จะมีการเปลี่ยนแปลงหลายอย่าง คนส่วนใหญ่นิยมมีลูกกันช่วงต้นปีด้วย"

"ผมอาจจะอยู่ไม่พ้นปีใหม่นี้หรอก" ยูนิโฮชะงักซ้อนในมือก่อนจะถามต่อสีหน้าเขายังไม่ค่อยดี ตอนแรกคิดว่าการเป็นวิญญาณอยู่แบบนี้อาจจะอิสระอยู่หรอก แต่ถ้าเป็นอย่างที่ซองอื่นว่า เขาก็มีสิทธิ์ที่จะเหลือเวลาอยู่แบบนี้อีกไม่ถึงสิบนาที

"อืม" ตอนนั้นเองที่ซองอื่นทวนคำถามที่เธอยังไม่ได้คำตอบจากเขา "สรุปคุณจะไม่ตอบจริงๆ ไซ้ใหม่ว่าทำไมคุณถึงฆ่าตัวตาย"

"คุณมองคู่วิตมมอยู่ตลอด ทำไมคุณถึงไม่รู้ล่ะว่ามันเกิดอะไรขึ้น" เขาย้อนกลับ

"ฉันไม่เคยรู้ชีวิตคุณเลย..."

"แล้วทำไมก่อนตายคุณถึงมาที่เพนต์เข้าสัฟม์ได้ล่ะ"

"เอ่อ...ฉันไม่ได้เป็นคนเปิดประตูนั้นหรอกนะ" ยูนิโฮย่นคิ้ว ก่อนจะแหงนสายตาดังเธอเล่าต่อ "ป้าแม่บ้านเป็นคนเข้าไปพบศพคุณคนแรก คุณหมดสติ

นอนอยู่ในครัว เธอซ็อกจนทำอะไรไม่ถูกเลยเรียกภรรยาพยาบาล แต่หมอก็ช่วยคุณไว้ไม่ได้ และตอนนี้ข่าวการตายของคุณก็เป็นปริศนาไปทั่วประเทศ โดยเฉพาะในโลกออนไลน์ มีการโยงไปถึงเรื่องที่คุณเคยสร้างข่าวนั้นเพื่อโปรโมตซีรีส์เรื่องนั้นด้วย ทางที่ดีคุณอย่าไปสนใจเลย" เธอเฝ้มปาก เว้นวรรคเล็กน้อย "แต่จะว่าไป...คุณคงไม่สนใจเรื่องพวกนี้อยู่แล้วสินะ"

เขาสายหน้าอย่างเรียบเฉยหลังจากได้ยินเธอพูดแบบนี้ ซึ่งเธอก็ไม่แปลกใจหรอก

"สรุปคือคุณไม่ได้ไปที่เพนต์เฮ้าส์เพื่อช่วยผมหรือหะรอ" ยูนิโหเสี่ยใจเล็กน้อยขณะมองอีกฝ่ายค่อยๆ สายหน้า

"ฉันไม่ได้เข้ามาดูชีวิตของคุณเลย แต่ฉันก็พอรับรู้ได้เวลาที่คุดนพูดชื่อฉัน..." ของอินเสี่ยไปครู่หนึ่ง "ฉันเพิ่งรู้ว่าคุณเอาไดอาร์มของซูไปตีพิมพ์ก่อนตาย ในนั้นมีเรื่องของฉันเต็มไปหมด นี่คุณคิดจะทำบ้าอะไรนะ"

"ผมแค่...คิดว่ามันอาจจะเป็นทางเดียวที่ผมจะได้เจอคุณอีกครั้ง"

"แค่นั้นหรือ"

"เปล่า ผมแค่ไม่เข้าใจว่าทำไมวันนั้นคุณถึงเสียบหายไป ทำไมจู่ๆ มันก็เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทั้งๆ ที่ทั่วร่างกายผมมีร่องรอยของคุณเต็มไปหมด พวกนั้นคิดว่าผมทำร้ายตัวเองด้วยซ้ำ บ้างก็หาว่าผมเป็นบ้า เสียสติ ไร้ทั้งหมด มันก็เกิดขึ้นเพราะคุณนั่นแหละ ทำไมคุณต้องใจร้ายขนาดนี้" ยูนิโหพรั้าทุกสิ่งที่อยู่ไนใจออกมาโดยไม่แคร์ว่าอีกฝ่ายจะรู้สึกเหมือนที่เขารู้สึกใหม่ แต่อย่างน้อยๆ เขาก็จะได้ฟังคำตอบจากปากของเธอสักที

"ฉันแค่คิดว่า...เรื่องของเรามันควรจะจบลงแค่นั้น" เธอตอบสั้นๆ พอเขาได้ยินก็ถึงกับแค้นเสียงหัวเราะออกมา

"แค่นั้นหรือ" เขาย้อนใส่เธอลับ

"นี่...คุณอาจจะคิดว่าฉันจัดการทุกอย่างได้ เพราะฉันอยู่บนโลกนี้มาสามร้อยกว่าปี แต่มันไม่ใช่แบบนี้ คุณไม่มีทางเข้าใจความรู้สึกของฉันหรอก เพราะเป็นมนุษย์ อีกไม่นานก็ตาย เป็นคุณจะทนได้หรือ...กับการมองดูความสัมพันธ์ของตัวเองที่หมดไปกับคนหลายๆ คนซ้ำๆ โดยที่เราไม่มีวันเรียกหรือมันกลับมาได้ แล้วอีกอย่าง...ฉันเองก็ไม่อยากให้คุณต้องมาเดือดร้อน"

เหมือนที่มันเคยเกิดขึ้น"

"แต่สุดท้ายคุณก็เห็นแล้วว่ามันเกิดอะไรขึ้น ทั้งแม่ แล้วก็คุณ ไหนจะพ่ออีก ทุกคนต่างทิ้งผม"

ของอินเกือบจะพูดออกไปว่าเขาควรโทษตัวเองด้วย แต่เดาจากสีหน้าที่เห็นเขาน่าจะรู้ตัวเองดี

"ใช่สิ ผมมันเกิดมาจากความไม่ตั้งใจนี่ ถ้าไม่มีผม ปานนี่คุณกับมยของซู อาจจะแต่งงานมีลูกไปแล้ว ผมนี่มัน...ไม่น่าเกิดมาเลยจริงๆ นะว่าไหมล่ะ"

"นี่ อย่ามาพูดแบบนี้ใส่นั่นนะ"

ยูนิโฮเรียกสติตัวเองกลับมาโดยเร็วหลังจากเจอคนตรงหน้าแหวโล่ เขาคงลืมไปแล้วว่าเธอไม่ชอบคนขี้ประชด

"ก็ผม..."

"ถ้าจะมาต่อความยาวสาวความยืดถึงอดีตให้ฉันฟังอีกสักที...ฉันจะไปจากตรงนี้แล้วจะไม่กลับมาให้คุณเห็นอีกเลย"

"ใจเย็นสิ ก็ผมกลัวคุณไม่เข้าใจว่าผมรู้สึกยังไง ผมอยากให้คุณชัดเจนกับผมมากกว่านี้ คิมซงอิน ขออ้องล่ะ คุณบอกผมได้ไหมว่าทำไมคุณถึงไม่อยากอยู่กับผม"

"เพราะฉันกลัวไง"

"กลัว?"

"ความรักก็สำหรับฉันเป็นเรื่องน่ากลัว ฉันไม่คิดว่าฉันจะรักใคร่ได้อีกแล้ว โดยเฉพาะกับมนุษย์อย่างคุณ"

"งั้นวันนั้นคุณก็น่าจะกัดผม"

"คุณคิดว่าการเป็นแวมไพร์เป็นเรื่องตลกก็งั้น มันไม่ถ่ายขนาดนั้นหรอกนะ"

"อย่าพูดเหมือนคุณไม่ชอบมันหน่อยเลย ถ้าคุณไม่ชอบคุณคงไม่อยู่มาจนถึงสามร้อยปีหรอก"

"ถ้าฉันไปจากโลกนี้ได้เอง แค่อัศจรรย์เสียดแทงเข้าไปในร่างให้เกินขนาดแล้วตายได้เหมือนคุณฉันก็คงทำไปนานแล้วล่ะ แต่คุณก็รู้ว่าต่อให้ฉันตกเหวที่ลึกเป็นร้อยฟุต หรือมีคนเอามีดปักลงมาที่สมอง ฉันก็ไม่มีวันเป็นอะไร"

ยูนิโฮแสดงท่าทีอึ้งๆ ออกมานิดหน่อย เพราะเขาไม่รู้มาก่อนว่า

ถ้าแวมไฟร์อยากตายต้องทำยังไง นั่นสิ...เขาสัมเรื่องนี้ไปเลย เขาไม่เคยถามมันกับเธอด้วยซ้ำ

"ฉันน่าจะบอกคุณตอนนั้นแหละ ว่าวิธีการฆ่าแวมไฟร์ต้องทำยังไง คุณจะได้ฆ่าฉันในตอนที่ยังทำได้ซะเลย"

ชอฮุนโฮเงียบ ไม่พูดอะไรต่อ เขาจัดการรูดสาหร่ายคำสุดท้ายก่อนจะยกหม้อขึ้นชดจนไม่เหลือ ในขณะที่ชองอินก็ไม่ได้เข้าใจว่าทำไมเขาถึงไม่แสดงความคิดเห็น ไม่แม้แต่ถามว่าสรุปการฆ่าแวมไฟร์ต้องทำยังไง แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็น่าจะรู้ดีว่าตอนนั้นถ้าเธอออกไป เขาก็คงไม่ทำ

"นี่คุณไม่ได้มาที่นี่ด้วยตัวเองใช่ไหม หมายถึงนี่เป็นร่างจริงๆ ของคุณ หรือว่าเป็นการถอดวิญญาณมา" จู่ๆ ชุนโฮก็โผล่คำถามนั้นออกไปราวกับต้องการจะเปลี่ยนเรื่อง หนึ่งเขาเองก็ไม่อยากพูดถึงเรื่องการฆ่าตัวตายของตัวเองเท่าไร เวลาได้ยินแล้วมันรู้สึกไม่ดีแบบแปลกๆ ยิ่งไงก็ไม่รู้

"แวมไฟร์เรียกสิ่งนี้ว่าการจำศีล... การจำศีลคือการที่กายหยาบของเราจะหลับไปแบบนึงๆ แต่สามารถรับรู้เหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นบนโลกใบนี้ได้ ไม่ว่าจะเป็นการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองและสังคม เทคโนโลยี หรือธรรมชาติ เราสามารถล่องไปที่ที่เราเคยไปตอนตื่น ที่ไหนก็ได้ เช่นที่นี่... ใช้ชีวิตแบบวิญญาณอย่างที่คุณเป็นตอนนี้นี่ล่ะ"

"งั้นก็แสดงว่าไม่ใช่ร่างของคุณจริงๆ สินะ" ชุนโฮถามต่อ อีกฝ่ายพยักหน้า ตอนนั้นเองที่เขาค่อยๆ เลื้อยมือไปจับที่มีมือของชองอินซึ่งวางพาดอยู่บนโต๊ะ เธอทำท่าจะดึงกลับ แต่เขาก็คว้ามั่นไว้แน่น "แล้วทำไมผมถึงจับคุณได้ล่ะ เหมือนร่างของคุณอยู่ตรงหน้าผมจริงๆ เลย"

"ก็เพราะคุณสามารถมองเห็นหรือไม่เห็น เลือกสัมผัสหรือไม่สัมผัส เลือกได้ยินหรือเลือกไม่ได้ยินอะไรก็ได้" ประโยคหลังเสียงของเธอแผ่วลง "เหมือนเวลาแวมไฟร์จำศีลนะล่ะ..."

"ลืมไป แวมไฟร์ก็ไม่ต่างอะไรจากภูตผีนี่แหละ" เขาปล่อยมือเธอออก ปล่อยให้สมองใช้งานกับเรื่องซับซ้อนนี้อย่างเต็มที่ เขาคิดว่ามันก็หลอนดีเหมือนกันที่สุดท้ายมารู้ว่าจริงๆ คนที่เขาอยู่ด้วยมาตลอดเป็นผี แต่พอคิดวาทอนนี้เขาไม่ต่างอะไรจากเธอ ทุกอย่างก็เริ่มกลายเป็นเรื่องปกติ อีกไม่กี่นาที

เขาก็คงชินกับมันมากขึ้นเรื่อย ๆ

"อืม... เดี่ยวฉันก็คงอยู่กับคุณได้อีกไม่นานแล้วละ" นาทื่นมือที่ยุบโศกถึงกับใบไหล่ไปอยู่ที่ตามตุ่มตออันได้ยื่นเธอพูดแบบนั้น เขาคิดว่าเธอจะอยู่กับเขานานเท่าไรก็ได้เสียอีก แต่ก็อย่างว่าแหละนี่คือคิมของอิน ยอดนักหายตัวนี่เนอะ เรื่องหายเก่งนี่ต้องยกให้เลย

"คุณจะไปแล้วหรือ"

"ฉันต้องไปแล้วต่างหาก"

"คุณไม่บอการู้เรื่องนั้นแล้วหรือ"

ของอินที่กำลังทำท่าจะลุกขึ้นจากเก้าอี้ก็หยุดชะงัก เธอมองหน้าชายหนุ่มที่แสดงท่าทีเศร้าออกมา แววดตาคู่นั้นมันทำให้เธอคิดถึงวันนั้น วันที่เขาอยู่นอกรถและสวมเพียงกางเกงแค่นั้นเดียวท่ามกลางอากาศที่หนาวเหน็บ วันที่เขาสารภาพความจริงถึงเรื่องที่เขารู้มาตลอดเกี่ยวกับเรื่องที่เขาไม่ใช่ลูกของมยองซู...

"เรื่องไหนหรือ" เธอถามเสียงนิ่ง

"เรื่องที่คุณถามผม"

"เรื่องที่ทำให้คุณถึงฆ่าตัวตายนะหรือ"

เขาพยักหน้า... ปากสั่นเล็กน้อย ท่าที่เหมือนเขากำลังร้องไห้ เหมือนกับวันนั้น

อันที่จริงเขาไม่ใช่คนที่บีบน้ำตาอย่างที่ใครๆ ก็รู้... แม้กระทั่งของอินเอง เพราะเหตุนี้เธอถึงกับต้องหยุดฟังเขาต่อ เพราะสิ่งที่เขาพูดมันต้องมีความหมายมากพอที่จะทำให้เขารู้สึกไปกับมันได้

"ผม... ผม... ไม่เหลือใครแล้ว" น้ำเสียงของเขาสั่นระริก ความคิดที่จะไปจากชายคนนี้ของแวมไพร์สาวค่อยๆ หายลอยไปกับบออากาศ ก้นที่กำลังจะลุกก็เหมือนถูกดูติดกับเก้าอี้ ภาพของเด็กชายคนหนึ่ง ในตอนที่เขายังแบเบาะนอนซมอยู่ในโรงพยาบาลวันที่เขาเกิดหวนคืนขึ้นมาในหัว สีหน้าของทารกน้อยกำลังบอกเธอทุกอย่าง ว่าเธอจะไปไหนไม่ได้ตอนนี้ "คุณเข้าใจผมใช่ไหม..."

"ฉันคิดว่าฉัน..."

"ได้โปรดอย่าคิดว่าคุณไม่ใช่หนึ่งในเหตุผลที่ผมทำแบบนี้เลยนะ..."
เขาพูดออกมา ดวงตาข้างซ้ายมีน้ำตาไหลอาบลงมาที่เนินแก้ม นาที่นั่นมันเหมือนเข็มนาฬิกาหยุดเดิน เธอแอบไม่เข้าใจนิดหน่อยที่รู้ๆ เขาก็โทษว่าเธอเป็นหนึ่งในเหตุผลที่ทำให้เขาฆ่าตัวตาย "ผมคิดถึงทุกอย่างที่เป็นคุณ ผมรู้ว่าผมมันเลวที่ทำกับคุณแบบนี้ แต่ขออภัยละ อภัยให้ผมได้ไหม คิมของอื่น ผมไม่เคยคิดจะฆ่าคุณต่อให้ผมทำได้ คุณเองก็เคยช่วยชีวิตผมไว้ในวันที่คุณสามารถปล่อยให้ผมตายได้ ผมรับรู้ถึงความผูกพันและความห่วงใยบางอย่างที่เราสองคนมีให้กันมาตลอด นับตั้งแต่วันแรกที่ผมล้มตาศื้นมาบนโลกใบนี้ วันที่คุณไปหาผมที่โรงพยาบาลและบอกกับผมว่าคุณอยากให้เราดีขึ้นมาอย่างมีความสุข... ผมคิดว่าผมรับรู้ได้ถึงมันตั้งแต่วันนั้น"

คิมของอื่นน้ำตาไหลออกมาตามโดยที่เธอไม่ตั้งใจและไม่รู้ตัว... เธอไม่อยากฟังสิ่งที่เขาพูดอีกแล้ว มันยังทำให้เธอดูแย่และกลับไปรู้สึกผิดเหมือนอย่างที่เคยผ่านมา เธอคิดว่าควรเลิกโทษตัวเองนานแล้ว แต่พอเอาเข้าจริง...มันไม่ง่ายเลยแฮะ

"ไหนๆ วันนั้นผมก็ตายแล้ว... แต่มันตายในเวลาที่ผมไม่เหลือใครจริงๆ คุณบอกผมว่าอีกไม่ถึงสัปดาห์ผมอาจจะหายไปจากโลกนี้ แต่แล้วคุณกลับจะทิ้งผมไปอีกเฉยนะ ซองอื่น...คุณจะไม่ปล่อยให้ผมนั่งอยู่ตรงนั้นคนเดียว ตราบจนวินาทีสุดท้ายแม้กระทั่งในโลกหลังความตายนี้โดยไม่เหลือใครจริงๆ หรือ..."

"..."

"คุณไม่ส่งสารผมเลย คิมของอื่น... คุณไม่ส่งสารผมเลย..." เขาเรียกชื่อเธอซ้ำๆ เพื่อให้แน่ใจว่าตัวเองกำลังสื่อสารกับคนตรงหน้าไม่ผิด เขาไม่อยากให้เธอเข้าใจว่าที่ผ่านมาเรื่องระหว่างเขาและเธอไม่ได้เป็นเรื่องเหม่อลอยหรือสิ่งที่เขาจินตนาการสร้างขึ้นอย่างที่เราว่ากัน

"พอได้แล้ว..." ในที่สุดอีกฝ่ายที่กำลังจมไปกับคำพูดของชายหนุ่มก็ทนไม่ไหวรีบแทรกขึ้นมาปรามไม่ให้เขาต่อความยาวสาวความยืดอะไรได้อีก "ฉันขอโทษที่ทำให้คุณรู้สึกแบบนี้"

"อยู่กับผมต่ออีกนิดได้ไหม" เขาไม่สนว่าเธอจะพูดอะไร เพราะเป้าหมาย

ของเขาตอนนี้มีแค่นั้น "ขออ้อล่ะ อยู่กับผมเถอะนะ ในฐานะที่ผมเป็นวิญญาณ
ที่กำลังจะหายสาบสูญไปตลอดกาลก็ได้"

คิมซองอินมองหน้าเขานิ่ง เธอหลับตา ก่อนจะถอนหายใจออกมา

"ฉันอยู่กับคุณก็ได้...พอใจรึยัง"

สิ้นเสียงนั้น Yun Hee ก็นั่งตัวตรง รอยยิ้มจางๆ ค่อยๆ ปรากฏบนใบหน้าทันที
ให้มันได้อย่างนี้สิ เขาคิด

ศรีออยยา

SISTER'S BITE

'คิมของอิน' คงเลือกจำศีลไปตลอดกาล

ถ้า 'ซอฮุนโฮ' พูชายที่เธอผูกพันด้วยไม่ตัดสินใจทำในสิ่งที่ไม่น่าให้อภัยลงไป!

ทั้งที่อยู่มาสามร้อยปี เธอน่าจะชินกับการจากลาได้แล้ว

แต่กับเขา... มันไม่ง่ายเลยที่จะปล่อยให้ทุกอย่างกลายเป็นแบบนี้

ในเมื่อเธอไม่ได้มีพลังวิเศษใดๆ และคงไม่มีทางไปช่วยชีวิตเขาได้กับ

แต่ยังไงเธอก็จะพยายามให้ถึงที่สุด เพื่อว่าวันที่ชายอมรับความเป็นจริงทั้งหมดได้

เธอก็จะได้ตัดสินใจจากโลกนี้ไปโดยไม่ต้องห่วงอะไรอีกแล้ว

BROTHER'S KISS

พันร่ายในอดีตของพวกเขาจบลงไปแล้ว...

ถึงเวลาที่ 'อันโฮซอน' และ 'คิมซึงฮุน' ต้องตื่นขึ้นมาสร้างลูปชีวิตใหม่

สำหรับแอมไพร์มือใหม่อย่างอันโฮซอนนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย

เพราะต้องปล่อยมือจากโลกใบเดิม และใช้ชีวิตเพื่อตัวเองจริงๆ ดูสักที

ส่วนคิมซึงฮุนก็อยู่ตรงทางแยก ระหว่างการกลับไปเป็นนักแสดง

หรือเลือกเส้นทางอื่นที่เขาอาจจะรักไม่แพ้กัน การเริ่มต้นชีวิตใหม่อาจไม่เป็นดังหวัง

และดูเหมือนว่าชีวิตอันเรียบง่ายของพวกเขากำลังจะมีพันร่ายบทใหม่เข้ามาเยือน

Jamsai Customer Care

ดูเล่มนี้กันด้วยใจ
โทร. 0-2840-4800

www.jamsai.com

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-2365-5



9 786160 623655

ราคา 249 บาท